

Τὰ κεφάλια μᾶς θέλωνε — ἂν καὶ δὲν τοὺς πέτυχε ὁ λογαριασμός. Ὡστε μιὰ φράση τοῦ Alex. Steinmetz θὰ βγῆ πολὺ σωστή, ὅταν τὴν ἀναποδογυρίσῃς «Ὁ τάφος, ἀπυρραϊξεί ἐ ἀνταποκρίσῃς τοῦ Μονάχου τῆς Βαβυλίας, ὁ τάφος τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας, τῆς κεντρικῆς Ἑβρώπης, θὰ εἶναι καὶ ὁ τάφος ὅλης τῆς Ἑβρώπης».

Ὁ τάφος ὅλης τῆς Ἑβρώπης, εἶται μᾶς διδάσκου- νε τὰ πράγματα, ὁ θάνατος τοῦ κόσμου θὰ εἶτανε μιὰ Γερμανία νικήτρια.

Βέβαια πῶς ἀπὸ τὸ Μόναχο τῆς Βαβυλίας τὰ βλέ- πει κανεὶς ἄλλως. Καὶ παρ᾽ ἔξω δὲ μοῦ φαίνεται δι- ὄλου, γὰρ διόλου, μὲ τέτοιο μάτι νὰ τὰ βλέπῃ ἓνας Γερ- μανός. Αὐποῖμαι μόνο καὶ μόνο πού μῆχανε ἀπ᾽ ἐπὶ στὸν ἀκριβό μου τὸ Ν ο υ μ ᾶ .

Αὐποῖμαι καὶ γιὰ κάποια ἄλλη φράση τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνταποκριτῆ.

Στὸν ὄρ. 728 μᾶς μιὰ γιὰ τὴ «μεγάλῃ ἡθικῇ δύ- νامي» τοῦ Μπολσεβιστοῦ, γιὰ τοὺς τίμιους Μπολσεβίτους.

Καὶ γιὰ τοῦτο πᾶς δὲν ἀπορῶ. Δὲν ἀπορῶ νὰ εἶ- ναι τὸ ἀληθινὸ συμφέρον τῆς Γερμανίας νὰ σπρωχθῇ ἴσως καὶ λάτσκους στὴν ἀγκυλιὰ τοῦ μπολσεβισμοῦ — πού εἶναι χαμός καὶ ἀτιμία μονάχη — ἐνῶ ἡ ἐβγέ- νεια τῆς βασίτεται γερὰ στὸν κλιβερισμὸ τῆς μ' ὄλα τῆς τὰ ψευδοδημοκρατικῶ. Ἐπειτα, βλέπετε, μὲ τοὺς μπολσεβίτους τὰ φορτώνεις ὅλα στὸ σβέρκο τῆς κε- φταλοκρατίας κ' ἡ Γερμανία βγαίνει ἄσπρο περιστέ- ρι, σὰ νὰ μὴν ἔκαμε πιά τίποτα κακό.

Πᾶς ὅμως ἀποῖμαι πού δημοσιέφτηκε στὸ «Νου- μά» τέτοιος ἔλενος τοῦ ἀχρείου, τοῦ ἀίμωτόθραμου τοῦ μπολσεβισμοῦ, γιατί ὡς ἐκεῖ, ὡς τέτοια φούρια δὲν πῆγε ἴσως μὲ τῶν ὁ Ν ο υ μ ᾶ ὁ ἴδιος.

Ἀλήθεια πού ἀπ᾽ ἐπὶ πᾶς εἶναι δουλειὰ τοῦ Ν ο υ - μ ᾶ καὶ τῆς Ἀθῆνας, ἐπὶ δική μου. Τὴν ὥρα ὅπου στὴν Ἑβρώπη, αἰγούρα τοὺλάχιστο στὴ Γαλλία, ὁ σοσιαλισμὸς ἔπαυσε νὰ εἶναι τῆς μόδας, σωστὸ νὰ λο- λαίνονται γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ οἱ πικνεμένοι μᾶς Ἀθη- ναῖοι, Γιαννοὶ καὶ λοιποὶ. Φυσικὸ νὰ λολαίνονται καὶ γιὰ τὴ Γερμανία, εἶναι κριμα τέτοιο λάλημα — καὶ κάμποσος καιρὸς πού τὸ φωνάζω, ἀπὸ τὰ 1901, στὸ Ρ ω μ α ἰ ῖ κ ο Θ ἔ α τ ρ ο . Ἡ Γερμανία, ἡ φι- λολογία, ἡ φιλοσοφία τῆς Γερμανίας, σκότωσε τὸν ἥ- λιο τοῦ νοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ. Ἡ γερμανολατρεία ἔβλαψε φοβερῶ, ἡ γερμανολατρεία μέρα τὴ μέρα πολεμᾷ νὰ καταστρέψῃ τὴν Ἑλλάδα στὴν κοινὴ γνώμη τῆς Ἑ- βρώπης, ὅχι τῆς Ἑβρώπης τοῦ Alex. Steinmetz παρὰ τῆς Ἑβρώπης πού κάτι λογαριάζει. Δὲν εἶναι μονάχη τύφλα, δὲν εἶναι μονάχη κακούργημα ἡ γερ- μανολατρεία — ἓνα κακούργημα μπορεῖ νὰ πομείνῃ κ' ἀτιμώρητο ἡ γερμανολατρεία εἶναι κάτι χειρότε- ρο, εἶναι ἀνοησία — κα ἀτιμώρητη ἀνοησία δὲν πι- στέβω νὰ ὑπάρχῃ Μπορεῖ νὰ τὸ διαῦμε καὶ τοῦτο σὲ λίγο.

Τότες ἴσως ξαναπιάσουμε τὴ σημερινή μας τὴν κου- βέντα. Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ σταματήσουμε. Σοῦ τὸ γράφω μὲ τὰ κλάματα τῆς καρδιᾶς μου, σὰν παλιός, σὰν πιστὸς φίλος καὶ συνεργάτης πού εἶμαι τοῦ Ν ο υ - μ ᾶ. Γνωστὰ εἶναι, θαρρῶ, τὰ πιστήματά μου, γνω- στὲς οἱ δυστυχίες μου, γνωστὰ τὰ φρονήματά μου, ὅ- πως κ' ἡ θέση μου γνωστὴ τῶν ἀδυνάτων τὸ ἀδύνα- το νὰ ξεκολοθῶ νὰ γράφω σὲ μιὰ φημερίδα ὅπου ξ- νας Γερμανός βγαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά νὰ μᾶς ὀρ-

οῖ Σηλόρους — ἐπειδὴ τὴ δικαίαν τὴν ἀποζημίωση τὴν ἀπαιτοῦμε ὅλοι μᾶς ἐδῶ — κα ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ χειρὶ ὁ ἴδιος ὁ Γερμανός μιὰ γιὰ τοὺς τίμιους μπολσεβίτους. Ταίρι ταίρι δὲ χωροῦνε οἱ δυὸ μᾶς ὑ- πογραφές.

Φιλοξένησε τώρα τηλεγραφεῖα ὁ Ν ο υ μ ᾶ ὡς ἓνα μου- ρογιάντιο, Πλήγορα θὰ τελειώσῃ. Μαζὶ του τελειώνω καὶ γιὰ τὴν κοινὴ μᾶς τὴ δουλειά. Ἡ θλίψη μου ἀπέ- ραντη μ' ὄλη μου τὴν ἀγάπη στὸν Τζαγκόπουλο, στοὺς ἐκδότες, στοὺς ἀναγνώστες μᾶς, πρέπει νὰ κόψω κά- θε συνεργασία μὲ τὸ Ν ο υ μ ᾶ .

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

9

Στὰ χεῖρες σου τὴν ἀψίση, τὴ δύστυχη καρδιά μου, Νάν τὴ φυλάς καὶ πάντα σου, κελή, νὰ μὲ θυμάσαι. Θὲ νὰ σοῦ λέει τοὺς πόνοους μου, θὰ δίνει τὰ φιλά μου. Καὶ ξάγρευπη θὰ στέκεται κοντὰ σου σὰν κοιμάσαι...

Εἶναι δειλὴ, παθητικὴ καρδιά, πού νάγαπῆσαι, ἔξαιρει στὸν κόσμο Ἐσέναε μονάχη νὰ λατρεύει. Πρόσεξε μὲς στὰ χεῖρα σου μιὰ μέρα μὴ ὀργίσει. Καί, σὰν καρδιὲς πᾶγάπησαν, τὸ θῆνατο γυρέψ...

10

Δὲν ξαίρω ἂν εἶναι πιῶμοφο τοῦ κήπου μᾶς τὸ ῥόδο, Ἄφ' τὸ ξανθὸ κεφάλι σου πού μ' ἔχει ξετρελίσει. ἔξαιρω πῶς σὲ συνάντησα στῆς Μοίρας μου τὸ δρόμο. Καὶ τὴν καρδιά μου χτήμα σου μέμιας τὴν ἔχεις κάνει.

Πέρασα μέρες χαρωπὲς στὸν ἥλιο τῶν ματιῶ σου. Καὶ μέρες πού μὲ κάνανε φριχτὰ γιὰ νὰ πονέσω... Καὶ φεύγοντας, ξανάρχομεν στὸν κήπο τῶ χαδιῶ σου, Στὰ μάτια σου, πού χόναν φῶς, σὰ νικητὸς νὰ πῶσαι...

11

Μούπαν πῶς θρόσκεσαι ἀρρωστη καὶ ναίμα ἐγὼ μι- 8 (κριὰ σου...)

Τῆς ἀγωνίας νὰ μετῶ μονάχος μου τὸ χρόνο. Τὰ δάκρια σου θὲ νὰ κυλοῦν στὰ ὄχρα τὰ μάγουλά σου.

Ἄφ' τῆς κελή, θὰ σκέφτεσαι καὶ τὸ δικό μου πόνο...

Ἄφ' ἔμένα νὰ πονῶ... Συνήθισα στὴ λύπη... Καὶ μόνο, ἂ θέλεις, στείλε με, καζὶ μὲ δυὸ φιλάκι; Ἄγες βολέτες ἀπ' αὐτὲς πούχεις στὸ παρῆναι. Νὰ μοῦ θυμᾶν τὰ μπλάβα σου καὶ ὀλόγλακα ματάκια.

12

Καλὴ μου ἀγάπη, τρυφερὴ καρδιά, μυροπλασμένη. Ἐνα σου γέλιο χαρωπὸ μίαν εὐτυχία σκορπᾷ. Κ, ἓνα σου δάκρυ πού κυλά, σὰν εἶσαι λυπημένη. Τὸ λούλουδο τῆς εὐτυχίας, μοῦ φαίνεται, μὲδᾷ...

13

Μὴ σὲ δειλιάσει τίποτα νάρθει πού σὲ πο... — Ὄξω ἄς σφυρίζουν ἀνεμοὶ κα ἄς πέφτει κ' ἡ βρο- (χή...)

Ἄλα μᾶζι τὸ λούλουδο, πού χρόνια τᾶνασαινω, Κάπιας καρδιᾶς πᾶγάπησε, νὰ κόψουμε μᾶζι...

Χιτ...

ΑΝΤΡΕΑΣ ΔΟΤΙΖΟΙ